

Onderwijsjurist
Katinka Slump

Ouders in de strijd

Hoe dankbaar moeten ouders zijn? Die vraag schiet vaak door mijn hoofd als ik in gesprek ben met scholen over passend onderwijs. Moeten ouders al tevreden zijn met de kruimels die voor hun kind van tafel vallen of mogen ouders ook eisen stellen die een school niet uitkomen? Scholen zien grenzen die voor ouders vaak niet te accepteren zijn. Dat verschil van inzicht speelt ons parten en zet de verhouding tussen ouders en school op scherp.

Zelfs als scholen na een lange strijd van ouders over de brug komen met datgene wat het kind volgens de ouders nodig heeft, blijft die spanning bestaan. Vooral als ouders het niet kunnen opbrengen om dankjewel te zeggen. Veelal overheerst bij ouders het gevoel van: zie je wel, het kan wel... Waarom moest dit zo lang duren en waarom is mijn kind zoveel ellende aangedaan en krijgt het nu pas waarop het recht heeft?

Scholen verwachten dankbaarheid van ouders. Zij willen ouders die blij zijn met alle kansen die een kind met een beperking worden geboden. Ouders kijken anders, zij zijn niet blij met minder kansen dan die waarop hun kind recht heeft. Ouders voelen dat hun kind wordt achtergesteld en daarmee kunnen en mogen ouders nooit genoegen nemen. Ouders moeten naar hun kind blijven kijken als naar een kind zoals alle andere kinderen, een kind dat gelijkwaardig is en gelijke rechten heeft. Daarmee houden ouders ons bij

de les maar dat snijdt in de relatie tussen ouders en scholen.

De pijn van discriminatie van een kind zit bij de ouders heel diep. Scholen zouden ouders eerder excuus moeten maken dat het zo lang heeft geduurd voordat het kind kreeg wat het toekomst. Ouders moet de tijd worden gegund om hun wonden en die van hun kind te likken.

Ieder kind is gelijkwaardig en heeft dezelfde rechten

Ik word allergisch als ouders zich in gesprekken met scholen onderdanig gaan opstellen. Als bedelaars die zich schuldig voelen dat zij de school lastig moeten vallen met hun kind dat "minder" is dan al die andere prachtige, geslaagde, makkelijke jongens en meisjes. Ouders mogen hun houding niet veranderen, ook niet als hen dat af en toe een sneer oplevert. Want als ouders genoegen nemen met de kruimels die van tafel vallen, zal het met de Kinderrechten niets worden. Geen buiging en geen bloemen, gewoon rug recht in de strijd voor dat bijzondere kind en al die bijzondere kinderen die daarna nog zullen komen.